

ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

TEMPORADA 2024-2025

La traviata

Giuseppe Verdi

un spectacle de Jaume Villanueva

Dissabte 3 de maig 2025 - 18:00 h.

Òpera en tres actes

I acte: 30 min. / 10 min. entreacte / II acte: 60 min. / 10 min. entreacte / III acte: 30 min.

ÍNDEX

Aquesta és la 11ª representació de La traviata d'Òpera Popular de Barcelona al Palau de la Música Catalana.
Estrena el dia 11 de febrer de 2023

<u>PRESENTACIÓ</u>	3
<u>FITXA ARTÍSTICA</u>	4
<u>ARGUMENT</u>	8
<u>ACTE I</u>	10
<u>ACTE II</u>	11
<u>ACTE III</u>	14
<u>APUNTS DEL DIRECTOR</u>	15
<u>CURRÍCULUMS</u>	18
<u>ESPECTACLES D'ÒPERA POPULAR DE BARCELONA</u>	37
<u>SEGUEIX-NOS</u>	38

PRESENTACIÓ

La refinada perversió del París de Marcel Proust gravita subreptíciament sobre el drama, distorsionant la sordidesa oculta entre luxes inconfessables i secrets. Menystingut l'amor, el pecat conjura els tèrbols personatges que transiten pels impúdics salons transgredint els Deu Manaments com ancestrals idòlatres pagans. La mort és l'única sortida piadosa —i absurda— que Déu concedeix a Violetta, la traviata, la perduda, objecte i víctima de la depravada maquinació.

FITXA ARTÍSTICA

Música de **Giuseppe Verdi**
Llibret de **Francesco Maria Piave**

Orquestra de Cambra Terrassa 48

dirigida per **Xavier Puig**

Violí concertino **Quim Térmens**

Director del cor **Pablo Morales**

Mestres repetidors **Juli Rodríguez, Miquel Villalba**

Posada en escena **Jaume Villanueva**

Disseny de vestuari **Montse Miralles**

Coreografia **Kevin Donaire**

Il·luminació **Claudi Palomino**

Vestuari i utilleria **Anaïs Roca, Enric Boixadera**

Caracterització **Laura Liñán, Mary Cortes**

Assitent de direcció **Pau Sintes**

Regidoria **Álvaro Durán, Carla Ortuño**

Directora de producció **Marina Negre**

Luminotècnia **IMESDE**

Vestuari i atrezzo **Rafató Teatre**

Traductor **Jordi Monfort**

Subtítols **Glòria Nogué**

Fotografia **Cristina Forés**

Equips audiovisuals **MIC Group i Foccos**

Una producció de **Jeloudoli**

per **Òpera Popular de Barcelona**

amb el suport de: Institut Català de les
Empreses Culturals Generalitat
de Catalunya

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Intèrprets:

Núria Vilà, Violetta Valéry

Anaïs Masllorens, Flora Bervoix, sua amica

Sara García, Annina, serva di Violetta

Marc Sala, Alfredo Germont

Lluís Sintes, Giorgio Germont, suo padre

Adrià Mas, Gastone, visconte di Létorières

Jordi Ferrer, il barone Douphol

Néstor Pindado, il marchese d'Obigny

Antonio Fajardo, il dottor Grenvil

Àlex Otero, Giuseppe, servo di Violetta

Ariel Seras, un domestico di Flora

Germán Casetti, un commissionario

Cor

Sopranos

Ekaterina Ésin

Alba M. Nieto

Ayelén Seras

Laura Tena

Ana Yanini

Tenors

José Luís González

Ot Oset

Àlex Otero

Josep Perea

Albert Valero

Mezzosopranos

Daniela Maroto

Marta Mateu

Grissel Ruiz

Nadia Ruseva

Gabriela Schurrer

Baixos

Raúl Blanguino

Germán Casetti

Pablo Morales

Carles Salmons

Ariel Seras

Orquestra:

Violins primers

Quim Térmens
Pere Bartolomé
Aleksandra Ivanovski
Ariadna Torner
Hurbert Rovira

Violins segons

Sara Balasch
Eduardo Moya
Laura Marín
Núria Messalles

Violes

Fèlix Gallego
Arabela Fernández
Laia Martí

Violoncels

Núria Galvany
Manuel Martínez del Fresno

Contrabaixos

Sebastian Forest
Felipe Hernán

Flauta

Bernat Castillejo

Flauta + Piccolo

Mirjam Plas

Oboè

Enric Tudela

Clarinet

Carles Pertegaz

Fagot

Clara Canimàs

Trompeta

Marc Monzonis

Trompa 1

Pau Valls

Trompa 2

Joan Camps

Trombó

Jordi Giménez

Tímpani

Marc Casas

Ballet

Ricard Argemí
Adam Olivares
Aisha Zafri

Figuració

Mari Almansa
Nina López
Mar Rodríguez
Pau Sintes

Ballarina clàssic

Dolça Gallego

Coreografia ballarina clàssic

Mariana Giustina Baravalle

Agraïments a la professora de dansa

Isa Moren

Figuració infantil:

Amneris Belmonte

Amb la col·laboració del

Conservatori Professional de Dansa de l'Institut del Teatre

Escola La Caixa

Escola de Dansa Isa Moren

La traviata, una creació filarmònica
d'**ÒPERA POPULAR DE BARCELONA**

Administradora artística

Cristina Raventós

Direcció artística

Èric Varas

Xavier Puig

Josep Miquel Mindàn

Quim Termens

Director artístic adjunt

Jaume Villanueva

Patrons fundadors d'honor

Josep Arias Velasco

Jordi Ribera Bergós

ARGUMENT

Amb *Rigoletto* (1.851) i *Il Trovatore* (1.853), *La traviata* conforma el trio d'òperes populars que van consagrar Giuseppe Verdi un cop acabats «els anys di galera», com ell va anomenar els anys que va vendre el seu talent satisfent encàrrecs dels empresaris dels mes diversos teatres d'òpera del món. Contrariant les expectatives generades dos anys abans a tenor de l'estrena de *Rigoletto*, la première de *La Traviata* a la Fenice, va resultar un fracàs estrepitos. El compositor, que mantenia greus discrepàncies sobre l'elenc escollit per la direcció del Teatre de la Fenice, va tornar anys després a un altre teatre de Venecià. I va ser aquí, al San Benedetto, on ho va arribar el veritable triomf d'aquesta òpera emblemàtica. Adaptació operística de *La Dame Aux Camèlies* (La dama de les camèlies) del fill d'Alexandre Dumas, els orígens de *La Traviata* de Verdi són afins a la vida d'una figura històrica: la cortesana Marie Duplessis, que va morir de tisi el 1847 a Paris. Poc abans de la seva mort, Duplessis va tenir un breu amor amb Alexandre Dumas fill, que va transformar aquest episodi personal en una novel·la de grans trets autobiogràfics: *La dama de les camèlies*, publicada el 1848. Donat l'èxit aconseguit per la publicació, Dumas va adaptar ràpidament l'obra a l'escena.

La versió teatral de La dama de les camèlies, es va estrenar al Théâtre du Vaudeville de París el 2 de febrer de 1852. Giuseppe Verdi que solia inspirar-se en el teatre francès —les seves òperes Ernani i Rigoletto es van basar en obres de Victor Hugo tot just mesos després de l'estrena de La dama de les camèlies, Verdi ja havia decidit que faria servir l'obra de Dumas com a base per a la nova òpera que li havien encarregat per al teatre La Fenice de Venècia. Al costat del llibretista Francesco Maria Piave, Verdi crea un dels drames més naturalistes de la seva carrera, una òpera que no evita les tensions morals i mèdiques del material original, temes que considera de gran contemporaneïtat. De les nombroses històries de tuberculoses, que eren allora cortesanes de vida fàcil i alegre, dues sobretot, han aconseguit fama universal: la Mimí de La Bohème i la Violetta de La Traviata. D'aquesta darrera se sap certament que va estar inspirada en un personatge real que va tenir la clàssica mort del tísic que es va apagant i consumint de dia en dia, sense que res aturi el desenllaç fatal. Les últimes paraules del diari de Margarida Gautier —el personatge de Dumas— proven clarament com ella mateixa sentia els progressos del mal: Pateixo horriblement. Moriré, Déu meu... M'han conduït a casa mig morta. He tossit i escopit sang tota la nit. Avui ja no puc parlar, ni gairebé puc moure el braç...

ACTE I

Salons del discret palauet que la senyoreta Violetta Veléry habita a París gracies a la generositat del seu protector més enfervorit, el Barone Douphol. Epicuri cavaller, posseïdor d'una gran fortuna, el Baró és impenitent esclau dels tèrbols plaers de la carn. Gràcies a la seva generositat, Violetta, notòria demi-mondaine de gran volada, ofereix una festa per celebrar haver-se recuperat d'una llarga malaltia. En un moment de maledicent perversitat, convidats i ambigües amistats, es pregunten si l'amfitriona està realment en condicions de beure xampany i d'oferir una festa. Burda imitació en venjança de les soirées que ofereixen les dignes dames de l'alta societat parisenca, a la festa de Violetta, els banquers, aristòcrates, diplomàtics i altes cavallers es barregen en democràtica perversió amb discutibles ballarines, fàcils modistetes sense feina, soldadets desocupats i altres gats de divers pelatge. En lloc d'honor, els millors amics de l'amfitriona: Gastón, amic íntim d'Alfredo, el Marchese D'Obigny i Flora —una reputada madama que viu a expenses d'aquest— i l'imprescindible Dottor Grenvil, reputat uròleg que ha guarit Violetta. Així que comença l'acte, Gastón presenta Alfredo Germont a Violetta. L' enamorament és immediat. Després del brindis, els convidats passen a una altra sala a continuar l'entreteniment, deixant-los sols. Alfredo roman al saló. Després de socórrer a Violetta, que ha patit un desmai, Alfredo li revela el seu amor, però Violetta, que «no sap estimar», el commina a ser només amics; mai amants. Acabada la festa, després de fer-li jurar a Violetta el compromís d'una nova cita, Alfredo se'n va amb la resta dels convidats. Sola, en un tristíssim deliri emocional, Violetta es prohibeix correspondre l'amor que Alfredo li havia revelat abans, per tornar a ser ella mateixa, la Violetta que només vol gaudir dels camins del plaer. Mentre, de lluny, se sent Alfredo cantant al carrer...

*A quell'amor ch'è palpito
Dell'universo intero,
Misterioso, altero,
Croce e delizia al cor.*

ACTE II

Escena 1

Passat el temps, finalment Violetta ha cedit i s'han retirat a viure el seu amor al camp. Allunyats del món frívol de París, Violetta ha renunciat als luxes i a les festes; als amants i als protectors. Alfredo se sent radiant i confessa, en un monòleg al públic, la seva felicitat. La sobtada aparició d'Annina, la fidel serventa de Violetta, que torna de París, esquerda la felicitat. La dona reconeix que Violetta li ha ordenat vendre tots els seus béns per aconseguir els diners que precisa perquè tots dos pugin continuar vivint junts al camp. Avergonyit i amoïnat en descobrir que ha estat un mantingut de Violetta tot aquets temps, culpant-se de la situació, Alfredo marxa precipitadament a París, decidit a desfer els tractes que ha tancat Annina amb els usurers. A continuació, arriba el pare d'Alfredo. Germont li demana que es sacrifiqui pel bé del seu fill, que l'abandoni pel bé de la seva família i de la seva reputació. Atònita, al principi, Violetta es nega a plegar-se a la situació, buscant refugi en la seva malaltia fatal, per justificar-se. Finalment, la insistència de Germont aconsegueix vèncer els febles subterfugis d'una pobra dona enamorada que se sap condemnada a mort. Violetta implora, però, una darrera condició. Germont li jura que, quan passi el temps i ella ja no hi sigui, desvelarà el secret i Alfredo sabrà el gran sacrifici que, renunciant al seu amor, Violetta ha fet per ell. Un cop sola, just quan Violetta acaba d'escriure la carta on s'acomiada d'ell, Alfredo arriba de París. Conscient de la proximitat de la seva mort, Violetta, que estima Alfredo de debò, fuig per sempre, a contracor. D'aquí al final de l'acte, es precipiten les situacions. Torna Germont per tal de convèncer Alfredo de tornar a la seva terra, a Provença, a la seva llar. Menystenint-lo, inconscient del terrible sacrifici que Violetta ha fet per ell, Alfredo mira per atzar sobre la taula i troba la invitació de Flora.

ALFREDO.—Ah! ell'è alla festa! volisi L'offesa a vendicar. (Fuig precipitadament)

GERMONT.—Che dici? Ah, ferma! (El segueix.)

ACTE II

Escena 2

Els mateixos assistents de la festa de Violetta al primer acte, omplen ara els voluptuosos salons de Flora, a París. S'ha perdut, però, la convenció tàcita, els miraments i el pudor. Les inexpertes modistetes i els soldadets barbamecs, s'han iniciat en la perversió. Els senyors fumen i beuen copiosament, juguen al Pinochle i a un altre joc de cartes mercenari de l'amor. Entre jugada i jugada, per recuperar forces, els assidus devots, organitzen sical·líptiques vetllades teatrals, mascarades interpretades per les pupil·les i els rufians. La primera que presenten és un clàssic: les gitanetes de la bona fortuna frivolitzen amb el Marqués. A continuació una novetat inesperada: la presentació en societat del jove ballarí Félix García, un nen, descobert a Madrid per Diaghilev. Acabada la celebrada i paròdica actuació, l'aparició per sorpresa d'Alfredo —pràcticament a l'ensems que l'entrada de Violetta i el Baró Douphol— provoca un gran enrenou —le tout París està al corrent de la separació. Mirant de rebaixar la tensió, Flora ordena que comenci el joc. Alfredo i Douphol s'enfronten en la taula d'apostes i Alfredo guanya una fortuna al Baró. A una senyal de Flora —que reparteix l'escena com un crupier el joc— per trencar la tensió que suscita la situació, un lacai anuncia el sopar.

(De manera anàloga a l'Or via, giuocar si può, la frase: La cena è pronta —que, pronunciada amb depravada complicitat amb els convidats, el lacai converteix en la «scena» è pronta— revela la subtil perversitat que subjau en la concepció del director d'escena. Impertèrrita i condescendent transgressió, aquest matís de dubtosa polisèmia, transforma la festa de Flora en un joc escabrós i pervers orquestrat per saciar la curiositat d'un sinistre grup de voyeurs plagiats puerilment d'un Le cote de Charlus apòcrif i improbable. Transgredir la intimitat entre Violetta i Alfredo, exposar-los cruelment a la expectant tafaneria dels convidats, seria el colofó perseguit per les mascarades que s'han proposat els organitzadors de la refinada kermesse.) Quan, al reclam del lacai, els convidats es retiren, deixant sols els antics amants. Alfredo escarneix Violetta que, complint la promesa, afirma estar enamorada del baró Douphol. En un atac de còlera, Alfredo crida els convidats perquè siguin testimonis de l'escarni. Davant tothom, acusa públicament de meuca a Violetta i li llença a la cara els diners que ha guanyat al Baró com a pagament pel temps que van viure junts. Germont, fins ara amagat entre els concurrents —incapaç de dominar-se davant la ignomínia— es descobreix i reprèn el seu fill pel seu comportament menyspreable. Indignat, el Baró Douphol desafia Alfredo a un dol a mort, per netejar l'afront contra el seu honor .

ACTE III

Dimarts de Carnaval, una llum blanquinosa i gèlida s'escola, insensible, al luxós saló del primer acte ara vuit i desmantellat, agònic. Només han passat uns mesos des de la festa de Flora. Perduda, bandejada —i sola, de no ser per la pietat de la fidel ANnina— Violetta està a les portes de la mort. Arriba el constant doctor Grenvil a injectar-li una dosi de morfina a la malalta per fer-li més amable l'agonia. Atemorit, davant la degradació física de Violetta, el doctor confessa a la serventa que, a la jove, només li queden unes poques hores de vida. En mig de l'agonia, recuperant-se momentàniament, sense esperança, Violetta torna a llegir una carta de Germont on, aquest, li confessa que va trencar la promesa revelant-li al seu fill el dolor de Violetta quan el va deixar, fent veure que no l'estimava, perquè pogués emprendre una vida honorable. A la carta, Germont alerta Violetta de la imminent visita d'Alfredo, que anirà a veure-la per demanar-li perdó. Però, Violetta agonitzant, transida de dolor, ja no alberga cap esperança. Està segura de que és massa tard i que morirà abans que arribi Alfredo. Quan arriba Alfredo, Violetta sent renéixer frenèticament l'esperança de l'amor. La il·lusió de Violetta subsisteix breument entre els braços desesperats d'Alfredo, anhelosa, sotmesa a l'angoixant agonia de la tisi, només el temps que li concedeix cobejosa la mort.

*Addio, del passato bei sogni ridenti,
Le rose del volto già son pallenti;
L'amore d'Alfredo pur esso mi manca,
Conforto, sostegno dell'anima stanca
Ah, della traviata sorridi al desio;
A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio,
Or tutto finì.
Le gioie, i dolori tra poco avran fine,
La tomba ai mortali di tutto è confine!
Non lagrima o fiore avrà la mia fossa,
Non croce col nome che copra quest'ossa!
Ah, della traviata sorridi al desio;
A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio. Or tutto finì!*

APUNTS DEL DIRECTOR

Una Traviata per a Marcel Proust

Proust ja estava comprès a *La traviata*, cinquanta anys abans de publicar *À la recherche du temps perdu* i a l'apassionada vehemència de Dumas fill a *La Dama les Camèlies*; com Shakespeare hi era implícit en Eurípides i en Sofocles; i Paladio radicava en la concepció del Partenó. La teoria del Big Think –el gran pensament– sosté que el present, el passat i el futur existeixen simultàniament: el temps no té flux. Aquest efecte, determinant a les arts de la ficció, transforma l'Òpera en un inabastable conglomerat tetradimensional de temps-espai que conté, simultàniament, totes les coses que passen, que van passar i que passaran. A l'ombra de Balzac, de Flaubert i de Zola, en l'amable imaginari impressionista del París opulent de Napoleó III, L'hagiogràfica *Traviata* de Proust ens revela —amb la subreptícia rotunditat de *L'origine du monde* de Courbet— un repertori demi-mondaine cruel que arriba a la plenitud de l'expressionisme en les exhaustives i desorbitades descripcions de l'asmàtic habitant del número 102 del Boulevard Hausmann. La fol·lia general provocada per l'armistici de la Primera Gran Guerra converteix París en una festa, poc abans de la seva mort. Desproveïda de la moral original, de les servituds formals que determina el romanticisme, la impudícia dels personatges adquireix la precisió quirúrgica del realisme insolent i procaç latent en la novel·la. La fol·lia de passions i plaers que s'apodera dels anys vint defineix, amb la precisió d'una radiografia, els refinaments sense pietat dels salons adulterats de Flora Berboixo. Bandejada públicament, de manera ostentosa, la moral, els salons de les meretries adopten una pompa irrisòria, insubstancial i pueril, que parodia sense pudor la inassequible jerarquia dels hàbits domèstics d'una burgesia la qual anhela afiliar-se. Amb grolleries de llenguatge i d'actitud, als concorreguts salons de les demi-mondaines, s'atempera un element de venjança envers l'ostensible menyspreu i la franca hostilitat que les respectables dames de Saint-Germain infligeixen a les aspiracions arribistes de les meuques més opulentes.

Les amistançades —que mantingudes pels seus amants comparteixen llotja, modes, joiers, sabates, barrets i complements, lacais, carrossers i fins i tot els exclusius models que pinta sobre la tela dels vestits el fill de Marià Fortuny— s'abandonen sense pudor a una imitació sarcàstica, sovint bufonesca, de la cortesia, del tradicional bel esperit dels salons de les grans nissagues de l'aristocràcia. Les formes i les maneres mundanes són parodiats amb l'ímpetu deliberadament maldestre i burlesc imperant els espuris salons demi-mondaines de les grans meretrius.

Mentre un impenitent Charlús assadolla les seves focades assistit per l'hàbil ciència sodomítica de Jupien, les malicioses pantomimes, les malicioses mascarades i els balls burlescs dels salons de les madames obtenen estatus democràtic conquerint els humils escenaris del Rive Gauche o del Moulin Rouge donant vida al gènere del cabaret. El llibertinatge, únic objectiu plausible dels personatges en trànsit, envaeix els salons com una boira impossible d'esbravar. L'amor és inabastable; la mort és l'única sortida piadosa —i absurda— que concedeixen a la víctima, Violeta, pràcticament una desconeguda; potser una d'aquelles modistetes desvalgudes, o una d'aquelles ballarines sense fortuna de l'hospici, que accedien al grau de meretriu un cop claudicaven defallides al carruatge del Duc de Germantes.

Els indicis no acaben de manifestar-se gairebé mai com a mesurables o significatius en la subtil inconsistència que sustenta la ficció. La seva nimietat en el decurs dels esdeveniments inalterables de la trama, ens permet especular quimèricament sobre el passat equívoc i fosc de Violeta, imaginar on neix el seu final previsible, a quines condicions obeeix el seu destí inapel·lable. Component una espúria hagiografia podem imaginar Violeta com una més entre aquells pobres hospicians de l'Hôpital de la Pitié-Salpêtrière que acollia els nadons que les prostitutes abandonaven a les esglésies de París. A l'hospici —disbarat absurd— ensenyaven els nens a ballar. Els més afortunats eixamplaven les distingides files dels ballarins Reials, del Palais Garnier, o dels nombrosos teatres d'òpera bufa, varietats o cabarets que, a partir del segle XIX, començaven a poblar els rutilats carrers de la Rive Droite. Els menys afortunats, solien dedicar-se al servei domèstic, majordoms, valet de chambre, o choffeurs com Alfred Agostinelli ho fou de Proust; les noies treballaven de planxadora, bugadera o modistes. Algunes consideraven una sort que un cavaller acabalat les retirés pel seu servei exclusiu; com descriu Proust d'Odette, modesta actriu en la seva primera joventut, lliurada després a amors lliures, i ulterior esposa de Swan. L'amor és una malaltia inevitable, dolorosa i fortuïta; la mort, refinada perversió en la ciutat més depravada del món, gravita subreptíciament, oculta com un pecat inconfessable i secret, sobre el pit malalt de Violeta, una d'aquelles nenes de l'hospici que mai van aprendre a ballar.

Jaume Villanueva
Desembre de 2022

CURRÍCULUMS

Xavier Puig
director musical

S'introdueix en la direcció orquestral amb el mestre Salvador Mas al Conservatori Superior de Barcelona (1994-95) i als Wiener Meisterkurs de Viena (1999). El 1999 és admès a la Universität für Musik und Darstellende Kunst de Viena, on durant 3 anys cursarà els estudis de Musikleitung (direcció musical) en l'especialitat de direcció d'orquestra, sota el mestratge de Leopold Hager, Yuji Yuassa, Günther Theuring i Howard Arman entre altres. El març de 2001 obté el Erste Diplom d'aquest reconegut centre. El març de 2002 guanya el concurs celebrat per cobrir la plaça de Director Assistent de la JONDE (Joven Orquesta Nacional de España), que desenvoluparia fins el 2004, i amb la qual va realitzar concerts al prestigiós festival alemany de Schleswig-Holstein i a la Konzerthaus de Berlín, a més del Auditorio de León. Posteriorment (2005) ha dirigit la JONDE en un enregistrament de música espanyola, amb obres d'Esplà i Gómez. El juliol de 2003 guanya el concurs per a la plaça de Director Assistent de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), càrrec que desenvolupa fins el juliol de 2005, i amb qui dirigeix diferents programes amb obres de Mozart, Txaikovsky i Britten. Des de 2018 és director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb qui des de 2012 dirigeix anualment la Gira de Setmana Santa que porta el repertori simfònic-coral arreu del territori.

També des de 2018 és Director Principal del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, amb qui ha recuperat nombrós patrimoni coral català. També dirigeix l'Orquestra de Girona i el Cor de Cambra de l'Auditori "Enric Granados" de Lleida des de 2002, amb qui ha realitzat diversos projectes de recuperació de la cançó popular. Ha dirigit el Murtra Ensemble, dedicat a la música del segle XX, i en l'àmbit operístic fundà la companyia d'òpera de cambra l'Òpera de tres rals, dedicada a l'òpera de petit format.

En el repertori operístic ha dirigit al cicle Òpera a Catalunya dels Amics de l'Òpera de Sabadell i en el cicle Òpera al Palau. Ha estat director convidat per l'Orquestra Nacional d'Espanya (ONE), l'Orquestra i Cor de RTVE, l'Orquestra Simfònica de Navarra, l'Orquestra de Granada, l'Orquestra d'Extremadura, l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, l'Orquestra de Córdoba, l'Orquestra Barroca Catalana, l'ensemble "Kaleidoscop der Nationen" de Viena, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de Terres de Lleida, l'Orquestra Camerata XXI de Tarragona, l'Orquestra Camera Musicae, la Camerata Eduard Toldrà, el Lleidart Ensemble, i manté una estreta vinculació amb l'Orquestra Terrassa48, amb qui està interpretant la integral de les simfonies de Beethoven. A nivell pedagògic, és professor d'orquestra i direcció a l'Esmuc (Escola Superior de Música de Catalunya). Ha estat director convidat en orquestres de joves, com la JORCAM (Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid), les orquestres dels Conservatoris de Canàries, Musikene, Badajoz i Tarragona, així com a la Trobada de Joves Orquestres d'Igualada, o la Jove Orquestra de la Diputació de Tarragona. Ha estat professor dels Cursos de Direcció Coral de la FCEC i de la FESTCAT, del Curs Internacional de Cervera i actualment dirigeix el Curs de Direcció de l'Orquestra Terrassa48. Entre els enregistraments destaca un disc de música religiosa de Mompou i Blancafort, el primer enregistrament dels concerts per a violí i oboè de Joan Manén, i obra simfònica de Ricard Lamote de Grignon, a més de diversos programes per a TV3. Fou director artístic de les 6 primeres edicions del Festival de Pasqua de Cervera, dedicat a la música clàssica catalana, que fundà el 2011. Juntament amb la direcció del concert de l'11 de setembre, s'ha destacat en la recuperació i promoció de la música d'autors catalans.

Jaume Villanueva *posada en escena*

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, és director i autor teatral; actor, ajustador i director de doblatge; i director i guionista de ràdio i televisió. Debuta en la direcció el 1982 amb *Zoo Story*, d'Edward Albee, traduït per Terenci Moix.

Aquest mateix any va guanyar el Premi Nacional Adrià Gual al millor projecte de direcció per *La desaparició de Wendy*, de Josep M. Benet i Jornet; protagonitzada per Martí Galindo i Loles León, un gran èxit de públic i crítica a Madrid i a Barcelona. Incapaç de plantejar qualsevol estratègia mercenària que el faci medrar, només dirigeix quan se sent íntimament implicat en les obres que l'apassionen. *Amor a mitges*, d'Allan Aikbourn; *El supervivent*, de Manuel Vázquez Montalbán; *La veu humana*, de Jean Cocteau; *Carpa Barcelona* (que dirigeix obligat per Mario Gas per a l'Olimpíada Cultural); *Tirant lo Blanc*; *1789, La Revolució*, per a Catalunya Ràdio, són algunes de les seves produccions més personals. El 2005, gràcies a la inoblidable amistat de J. Arias Velasco, funda Octubre Teatral, potser l'etapa més brillant de la seva controvertida carrera teatral.

Con *Belisa*, de Federico G. Lorca, que el fa mereixedor de de la nominació com a millor director visitant per l'Association of Entertainment Critics of New York (ACE);

després d'una aclamada gira nacional i una brillant temporada al Teatro Español, l'obra realitza una extensa gira internacional; cal destacar l'extraordinària acollida als teatres d'Estats Units i Mèxic, on va inaugurar el Festival Cervantino. El llanto, un altre Lorca representat en teatres tan emblemàtics com The Carnival de Miami, La Barraca de Lisboa, Teatre Poliorama de Barcelona, o Teatro Español de Madrid on va fer una brillant temporada; aclamat unànimement pel públic i la crítica internacional ha estat finalista als premis Max (2009 i 2010).

La Vampira del Raval de Josep Arias Velasco amb música de Albert Guinovart, uns dels espectacles més estimats pel públic de Barcelona, va obtenir cinc Premis Butaca y un Max a la millor composició musical. Romance de Curro el Palmo, concebut a partir de la cançó de Serrat; retrat de la Barcelona xarnega immigrant és el seu espectacle més inusual: estrenat al Festival Grec de Barcelona, amb Nacho Blanco, Quiqui Morente i Antonio Canales, considerat, entre els experts, un dels millors musicals flamencs de tots els temps, tanca, per ara, el periple Octubre Teatral. Fundador de Òpera Popular de Barcelona, gràcies a Cristina Raventós, en l'actualitat posa òperes en escena amb total felicitat.

Orquestra de cambra Terrassa 48

Fundada en la seva forma i filosofia actuals l'any 2000, el conjunt ha donat un gran impuls i difusió de la música per a formació d'orquestra de cordes amb uns programes que combinen una gran investigació i proximitat.

L'OCT48 ha realitzat concerts per tota la geografia catalana i per l'estat espanyol, ha col·laborat en importants produccions simfonicocorals i ha fet enregistraments pels segells Ars Harmònica, Ma de Guido, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i pel Centre Robert Gerhard.

Amb la voluntat d'incentivar el coneixement i la il·lusió per la música clàssica entre els més petits l'OCT48 ha dut a terme nombroses iniciatives pedagògiques. Destaquen la seva tasca directe en el projecte "assaig obert" i els espectacles infantils propis "Telemann i la història d'en Quixot"; "El botó de Haendel"; "Popoff, un compositor despistat" i "Els quadres de Hartmann", els quals han estat programats per sales d'arreu de Catalunya.

Destaquen també col·laboracions amb directors com L. Heltay, J. Vila, M. Barrera, X. Puig, M. Thomas, B. Sargent, G. Comellas o J. Prats; solistes com M. Pintó, G. Claret, J. Domènech, D. Ligorio, V. Bronevetsky, M. Hinojosa, A. Pillai, A. Ventura, J. Palomares, I. Monar, A. Malikian, C. Arimany, D. Brlek. o K. Gleusteen i agrupacions com la Coral Cantiga, Coral Sant Jordi, Cor Enric Granados, el Cor de Cambra de l'Orfeó Català i Kimbala Percussions, entre molts d'altres.

Quim Térmens *concertino*

L'OCT48 està dirigida des del violí per Quim Térmens, músic sabadellenc que rep la seva primera formació violinística de la mà d'Ofèlia Rodrigo i posteriorment estudia amb el violinista i mestre Gonçal Comellas amb qui es forma musicalment i realitza els seus estudis superiors. Ha rebut també classes magistrals dels violinistes Arkadi Futer i Michel Barta. És premiat, entre d'altres, amb el Primer Premi de les Arts (apartat de música del sgl XX, Premi Xavier Montsalvatge) atorgat per la Generalitat de Catalunya. En els seus anys de trajectòria ha impulsat la difusió i coneixement d'obres escrites per a cordes sent en l'actualitat un referent en aquest camp.

Ha estat membre de l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana i de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Actualment realitza el seu treball més cambrístic en el projecte Arcattia amb concerts per tot el país i Costa Rica i ha estat guardonat, entre d'altres, amb el premi Xavier Montsalvatge.

Autor de diversos espectacles infantils com Popoff, un compositor despistat, Els quadres de Hartmann, Històries de Tumbuktú, El botó de Haendel i Telemann i la història d'en Quixot; és autor també de diverses composicions per a orquestres de corda d'estudiants.

En el terreny pedagògic s'ha format amb personalitats com Sheila Nelson, Vaartan Manoogian i Mimi Zweig i és autor de diversos espectacles infantils. Desenvolupa la seva tasca docent al Conservatori de Música de Vic com a mestre de violí i director de les seves orquestres de corda i ha estat convidat en xerrades sobre pedagogia, jurat de concursos instrumentals i de cambra, director de trobades d'orquestres juvenils i com a mestre de violí al Curs Internacional de Música Principat d'Andorra. Actualment també és el director artístic del Festival BBVA de Música Religiosa de Vic.

Pablo Morales director del cor

Nascut a Barcelona, va començar la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat, on es va iniciar a l'estudi del cant, el piano i l'oboè. Va estudiar el grau de direcció, en l'especialitat d'orquestra, al Conservatori Superior del País Basc (Musikene). Els seus mestres de direcció d'orquestra han estat Xavier Puig, Arturo Tamayo i Jon Malaxetxebarria.

Durant els anys de formació, ha format part de nombrosos cors, com el Cor Jove Nacional de Catalunya, l'Orfeó Donostiarra, el Cor d'Òpera de Bilbao, Conductus Ensemble o el Bach Collegium Barcelona. Durant aquesta època, ha tingut l'oportunitat d'aprendre de les millors batutes internacionals, cantant sota la direcció de Simon Rattle o Tugan Sokiev, entre d'altres. També ha treballat sota la direcció de grans directors catalans com ara Salvador Mas, Josep Pons, Manel Valdivieso o Lluís Vilamajó.

Ha estat membre del World Youth Choir 2024, projecte primordial i d'excel·lència que reuneix cantants de tot el món, per tal de construir una xarxa de professionals i oferir una formació al més alt nivell per als seleccionats amb el propòsit de nodrir i formar el talent jove a nivell global.

Actualment, és codirector, juntament amb Miquel Villalba, del Cor de l'Òpera Popular de Barcelona. També és director del Cor femení Exaudio, d'Igualada, i del Cor Ecumènic de Barcelona. Ha estat director assistent de la Jove Orquestra Simfònica del Vallès.

Montse Miralles disseny de vestuari

27/03/1956 - 13/03/2024. Actriu de formació, va treballar en teatre, televisió, cinema i doblatge. També com a docent i directora de diferents espectacles, principalment musicals i òperes. Va compaginar el treball d'actriu amb la col·laboració com a dissenyadora i responsable de vestuari de l'empresa familiar Rafató Teatre.

Va estudiar amb Carlo Gandolfo, John Strasberg, James de Paul, Dominique de Fazio, Bob MacAndrew, Eduardo Daulte. Dicció i vers amb: Esteve Polls i Salvador Oliva. Tècnica Meisner amb Javier Galito-Cava. Màster de Cambra (Luis Gimeno, Carlos Manzanares, Carmen Utrilla i Laura Caballero) Veu, cant i música al Conservatori del Liceu, Alfons Miró, Lúdia González, Hellen Gallagher, Paul Farrington (Voice Craft), Cristine Adaire (Met. Linklater) , Coralina Colom.

Al teatre la vàrem poder veure a Testimoni de càrrec (Teatre del Raval), El somni d'una nit de Sant Joan (Nau Ivanow), L'auca del Senyor Esteve (T. Romea), El violinista a la teulada, (Madrid i Barcelona) La dama enamorada (T. Lliure) A l'ardent fosc, (Mèxic, Israel, Madrid, Barcelona), Sota el bosc lacti, L'augment, (Grec i Teatreneu), Ram de Mar, (TNC), El ventall de Lady Windermere (TNC).

Al cinema i la televisió: Hereus de la terra, Tros, Acàcies 38, Explica'm, Com si fos ahir, Cites, Polseres vermelles, Operació Malaya, La que s'acosta, Hospital Central, Porca Misèria, Vent del Pla, De moda, Transfuga, La Mary, Laberint d'ombres, Maki Navaja, La Monyos, De professió API, Tot fals, Prêt a porter, Vostè jutja, L'apunt del senyor Esteve, El planeta imaginari, El Doctor Caparrós, Secta sinistra, Inclinació sexual al nu, Gossos de carrer II, Els somnis humits de Patricia, Jugant al pare, Els bingueros, En quin embolic m'han ficat. Actriu, directora i adaptadora de diàlegs en doblatge. També ha posat veu a contes i anuncis publicitaris.

Núria Vilà
soprano
Violetta Valéry

Cursa el grau Superior al Conservatori Superior de Música del Liceu amb les màximes qualificacions amb Carmen Bustamante. Ha cantat en les produccions del Gran Teatre del Liceu de Barcelona com Cendrillon de Massenet (Segon Esperit), Carmen de Bizet (Frasquita), Ariadne auf Naxos d'Strauss (Echo) i Norma de Bellini (Clotilde). Recentment ha cantat La Bohème en el Cairo Opera House amb el rol de Musetta i a l'Òpera de Fuerteventura com a Mimí.

Ha cantat altres rols com Nabucco de Verdi (Anna), La Flauta Màgica de Mozart (Primera Dama, Pamina), Le Nozze di Figaro de Mozart (Susanna), Don Giovanni (Donna Anna), Così fan tutte (Fiordiligi), L'Elisir d'amore de Donizetti (Adina) i ha sigut Violetta Valéry a la Traviata de Verdi, en produccions del Palau de la Música, Fundació Òpera Catalunya y Euroclassics a Mallorca. En el camp de l'oratori, concert i simfònic ha cantat la Novena Sinfonia de Beethoven, el Gloria i Magnificat de Vivaldi, La Missa Brevis en F de J. Haydn, Somni d'una nit d'estiu de F. Mendelssohn, El Messies de Guinovart i amb l'Ensemble de l'Orquesta de Cadaqués ha fet concerts a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Auditorio de Zaragoza amb música de Robert Gerhard i Xavier Montsalvatge. Ha treballat amb mestres com Josep Pons, Víctor Pablo Pérez, Andrew Davis, Jaime Martín, Domingo Hindoyan, Roberto Gianola, Xavier Puig, Rubén Gimeno o James Ross, entre d'altres. Primer premi de cant en el 14è Concurs de Cant Josep Miravent i Magrans. Segon premi en el 6è Concurs Internacional Germans Pla Ciutat de Balaguer i en el IX Festival de Músics Joves de Catalunya.

Anaïs Masllorens

mezzosoprano

Flora

Ha format part de Adriana Lecouvreur de Cilèa al Gran Teatre del Liceu, sota la batuta de Marc Minkowski. Anteriorment, i al mateix Teatre del Liceu, ho va fer amb Manon (22/23), Ariadne auf Naxos (21/22) i L'enigma di Lea (18/19).

Destquen entre les òperes que han cantat: Carmen, Moses und Aron, Rigoletto, Hänsel und Gretel, Cavalleria rusticana, La fille du régiment, El rey que rabió i La Canterina, en diversos teatres de l'estat com ara, el Teatro Real de Madrid, el Kursaal de San Sebastián, el Palau de la Música de València, o l'auditori de St Cugat, entre d'altres.

Anaïs Masllorens formà part del Petit Liceu amb les òperes infantils La ventafocs i Così «fun» tutte, i dels Talleres pedagógicos del Teatro Real amb L'enfant et les sortilèges. Ha treballat sota la batuta de mestres com J. Pons, L. Koenigs, E. García-Asensio, D. García, D. Puntos, E. Colomer, P. Mielgo, etc... Compagina la seva passió per l'òpera amb l'oratori i el Lied.

Nascuda a Barcelona, s'ha format amb D. Zajick i A. L. Chova a València.

Ha rebut Master class de J. Aragall, M. Caballé, S. Radvanovsky, i K. Widmer, entre d'altres.

Sara García

soprano

Annina

Va començar els estudis de cant de la mà de Víctor Frigola. Posteriorment va cursar els estudis de grau mitjà i els superiors de música i cant al Conservatori Superior de Música del Liceu. Ha participat en master class ofertes per: la soprano Ana María Sánchez, el baix-baríton Carlos Chausson, i el repertorista Manel Cabero. També ha rebut lliçons del mestre Guerassim Voronkov, de la soprano Dolors Aldea, la repertorista Marta Pujol, la repertorista Olga Kobekina i la soprano Carmen Bustamante.

Entre els rols d'òpera que ha interpretat destaquen els següents: Gianneta a l'òpera L'elisir d'amore de Donizetti, Donna Elvira al Don Giovanni de Mozart, la comtessa Rosina de Le nozze di Figaro de Mozart, Fiordiligi al "Così fan tutte" de Mozart, i la Sra. Gobineau a la "La Medium" de Menotti.

A sarsuela ha estat: Catrina i Francina a "La cançó d'amor i guerra" de R. Martínez Valls, Angelita a "Chateau Margaux" de M. Fernández Caballero, Berta a "La Generala" d'Amadeo Vives, Luisa Fernanda i la duquessa Carolina a "Luisa Fernanda" de F. Moreno Torroba, la reina a "La cort del faraó" de Vicente Lleó i Marola a "La Taberera del port" de Pablo de Sorozábal.

També ha col·laborat en espectacles de teatre musical, en muntatges d'òpera com a "Desig d'òpera" representat del 2007 al 2011 per teatres de tot Catalunya, ha cantat al cicle de concerts les nits màgiques de Casa Batlló a Barcelona i al Palau de la Música Catalana, entre d'altres.

Marc Sala
tenor
Alfredo Germont

Tenor lírico-lleuger nascut a Barcelona, destaca en els rols mozartians i de belcanto romàntic italià. Ha cantat al Gran Teatre del Liceu, al Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona, Festival Grec, Teatre Campoamor d'Oviedo, Òpera de Las Palmas, Teatre Mario del Monaco de Treviso, Teatre Comunale di Ferrara, Festival Rossini de Wildbad i en diverses temporades dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Ha treballat sota la batuta de mestres com Gustavo Dudamel, Riccardo Frizza, Pinchas Steinberg, Gustav Kuhn etc.

Marc Sala ha participat en diverses òperes contemporànies com "Alba eterna" d'Albert Guinovart, "Ainadamar" d'Osvaldo Golijov, "El màgic elixir" d'Alberto García-Demestres o "El monstre al laberint" de Jonathan Dove (Festival Grec 2018).

Finalista al Concurs Viñas on obté el premi Ferrer Salat i és finalista també del Concurs Internacional Montserrat Caballé. La seva discografia inclou les òperes "Le siège de Corinthe" de G. Rossini (Naxos) i l'òpera "Gaziel" d'E. Granados (Tritó).

Va estudiar al Conservatori del Liceu amb el tenor Eduard Giménez i al Conservatori Joaquín Rodrigo de València amb Ana Luisa Chova, on obté el títol superior de cant. Ha assistit a masterclass amb Montserrat Caballé, Raúl Giménez o Jaume Aragall. Va estudiar Història de l'Art a la Universitat Autònoma de Barcelona i el títol de Postgrau en gestió i producció d'espectacles i festivals (IL3 / UB).

Lluís Sintes
baríton
Giorgio Germont

Nascut a Maó, illa de Menorca. Va debutar al Gran Teatre del Liceu l'any 1.992 amb La Traviata, on ha sobrepassat amb escreix el centenar de representacions, comptant entre elles la gala de reinauguració amb la monumental Turandot dirigida per Núria Espert.

Ha debutat amb èxit al Concertgebouw d'Amsterdam, Holanda, així com a França, Itàlia, Andorra, Ucraïna, USA, Veneçuela, Perú, Japó i Xina. Ha cantat també a l'Auditori de Barcelona, Palau de la Música Catalana, a l'òpera de Sabadell i al Cicle d'Òpera a Catalunya arreu del Principat. Així mateix ho ha fet a Madrid, Màlaga, Granada, Tenerife, València, Sant Sebastià, Bilbao, Palma, entre altres auditoris i teatres de l'estat espanyol. Ha estat dirigit per batutes tan prestigioses com Richard Bonynghe, Von Dohnany, Ros Marbà, Uwe Mund, Franz Paul Decker, Salvador Brotons, Giuliano Carella, Bertrand de Billy, Josep Pons, entre altres. La seva discografia abasta les obres Turandot, Carmen, El Paradís de les Muntanyes, Contranit, Oda a Verdaguer, Garcia Lorca, Hamlet, Manon, De la tierra latina (editat al Japó), Rèquiem de Benguerel, El Timbaler del Bruc, Ave Maria (amb el gran Orgue de Maó), Urbs, Música per a Delfos, La Creació. Per discogràfiques com Columna Música, EMI-Classics, Naxos, TDK, RTVE-Musica, TWO-Corporation, Discmedi-Blau, Virgin-Classics.

Adrià Mas
tenor
Gastone

Es va formar en art dramàtic al Col·legi de Teatre de Barcelona. Es va graduar al Conservatori Superior de Batxillerat de Barcelona en cant líric sota la tutela de la soprano Elena Copons. Entre les seves experiències professionals destaquen: Petite Messe Solennelle de Rossini, La Missa de la Coronació de Mozart, La traviata, interpretant el paper de Gastone, Suite of Myself de Raquel García Tomás, estrenada a l'Auditori de Barcelona, i la missa Harmonimesse de F.J. Haydn, presentada al Festival d'Òpera de Vila-real, entre d'altres. Actualment, continua perfeccionant-se amb el mestre Eduard Giménez i la pianista Marta Pujol.

Jordi Ferrer
baríton
Barone Douphol

Nascut a Barcelona, es va graduar al Conservatori Superior del Liceu i va finalitzar els seus estudis amb el baix-baríton Carlos Chausson. Ha rebut lliçons de mestres de prestigi com Nelly Miricioiu i Alessandro Corbelli. Actualment segueix fent formació de perfeccionament amb diversos mestres a Alemanya, on també treballa a diversos teatres estatals regularment. També és membre de la formació vocal "Quintet Momentum" i com a membre del cor de les òperes de la Fundació Òpera de Catalunya, ha interpretat petits rols durant les últimes temporades així com també a interpretat els rols de Dancairo i Morales de l'òpera Carmen i de Barone Douphol de la Traviata al Palau de la Música Catalana..

Néstor Pindado
baix
Marchese d'Obigny

Nascut a Terrassa i format a l'Escola Superior de Música de Catalunya amb Lambert Climent en especialitat de música antiga, debuta el 2014 a l'Auditori de Barcelona i a 2015 al Palau de la clàssica contemporània, amb gèneres tan diversos com el lied, l'òpera, l'oratori o la polifonia. De veu càlida, profunda i vellutada, ha col·laborat tant amb ensembles de petit format com amb formacions més extenses a les principals sales concertístiques i teatres del país i Europa, entre les que podem destacar el Gran Teatre del Liceu o el Teatro Real, l'Auditorio Nacional, i festivals de la talla del Festival de música antiga d'Utrecht o el Festival de música contemporània OFF Liceu. Entre els projectes recents destaca la participació a Madama Butterfly a la Royal Opera i la seva participació en muntatges de L'Òpera de París.

Antonio Fajardo
baix
Dottor Grenvil

Es perfeccionà com a intèrpret líric de la mà de Maty Pinkas i d'en Carlos Chausson. El seu variat repertori abarca des del repertori polifònic gòtic (Cesena, 2010) fins a l'òpera contemporània (El Paradís de les Muntanyes, Jordi i el Leviatà) passant per les grans obres sacres del repertori clàssic (Bach, Mozart o Beethoven) i el repertori operístic de Monteverdi a Verdi.

Ha col·laborat també amb nombrosos ensembles i orquestres de música antiga tals com l'Ensemble Pygmalion, La Grande Chapelle, Resonet, graindelavoix i Capriccio Stravagante amb els quals ha tingut ocasió d'explorar el repertori del segle XI al XVIII. Ha estat membre del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (1999-2011).

Ha fet sonar la veu als festivals més importants d'Europa: Musikfest de Berlín, Musica Antiqua de Bruges, Festival Europa (Roma), MA Early Music Festival (Utrecht), Festival de Peralada i d'Ambronay (França), deSingel (Amberes). Ha cantat com a solista a sales com el Palau de la Música Catalana, Gran Teatre del Liceu, la sala BOZART de Brussel·les o el Concertgebouw d'Amsterdam entre molts d'altres. Ha treballat sota la batuta de Franz Bruggen, Marc Minkowski, Wim Maesele, Björn Schmelzer o Skip Sempé.

Les seves creacions i co-creacions Dindirindín! (Teatre de Sarrià, 2021), Club Monteverdi (El Maldà Teatre, 2017), Jordi i el Leviatà (Arbúcies, 2017), Schubertíada al Mestre Morral (Cerdanyola del Vallès, 2016) i POEMARIO (Guissona, 2014) el postulen com a director artístic emergent a l'escena catalana.

ESPECTACLES

D'ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

Al Palau de la Música Catalana *temporada 2024-2025:*

Carmen, de G. Bizet

14/09/2024 - 18 h.

21/06/2025 - 20 h.

Orfeo ed Euridice, de G.W. Gluck

26/09/2024 - 20 h.

La traviata, G. Verdi

02/11/2024 - 18 h.

31/01/2025 - 20 h.

22/02/2025 - 19 h.

03/05/2025 - 18 h.

La flauta màgica, W.A. Mozart

06/01/2025 - 18 h.

L'elisir d'amore, G. Donizetti

12/01/2025 - 18 h.

22/03/2025 - 18 h.

*En gira**

Orfeo ed Euridice, G. Gluck

La flauta màgica, W.A. Mozart

Carmen, G. Bizet

La traviata, G. Verdi

L'elisir d'amore, G. Donizetti

Requiem, W.A. Mozart, *Joan Magriñá in memoriam*

Orquestra de guitarres de Barcelona

Homenatge a Paco de Lucía

*Consulta dates disponibles i formats a:

hola@operapopulardebarcelona.cat

SEGUEIX-NOS

Clica o escaneja el QR,
i deixa'ns la teva ressenya a Google.

Segueix-nos!

Visitan's

www.operapopulardebarcelona.org